

DIECÉZNÍ
AGAPÉ

OBČASNÍK HAVLÍČKOBRODSKÉ FARNOSTI

červen 2013 – únor 2014

BROŽURA NA POSTNÍ DOBU

V diecézním Roce povolání vydává hradecké biskupství průvodce postem na každý den.

Pět desítek kněží z královéhradecké diecéze napsalo osobní svědectví o svém povolání.

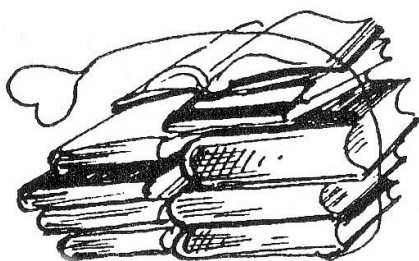
Knížka navazuje na sérii loňských průvodců adventem, postem a Velikonocemi, kde se úvahy kněží vztahovaly k celosvětovému Roku víry.

Nyní, v diecézním Roce povolání, který vyhlásil biskup Jan Vokál, duchovní vydávají svědectví o své osobní cestě za Kristem.

Jejich úvahy jsou zároveň provázány s texty evangelií na příslušný den postní doby od Popeleční středy až po Slavnost Zmrtvýchvstání Páně.

Obsah

Jáhenská služba	2
Rok povolání.....	4
Základní údaje o královéhradecké diecézi	5
350 let diecéze.....	6
Dopis mladým.....	8
Pout' do Hradce Králové.....	10
Modlitba za královéhradeckou diecézi	11
Kněžské svěcení a primice	12
Rozhovor s P. Josefem Pecnem	13
Jak jsem se zaučoval na kněze.....	16
Kronika	18
Novinky ve farní knihovně.....	19
Vzpomínka na P. Moška	19
Letní tábor Kukle 2013	20
Nový želivský opat.....	23
Manželské večery.....	24
Dětské roráty.....	26
Mons. Václav Malý – Lidská práva ve světě	27
Přednáška Mons. Václava Malého.....	28
Zamyšlení tříkrálového koledníka	30
Tříkrálová sbírka 2014 v Havlíčkově Brodě.....	33
Srdce diecéze	34

Milí čtenáři,
v letošním roce je tomu již 350 let, co byla založena naše královéhradecká diecéze. Toto číslo farního časopisu Vám přináší o diecézi pár informací a zajímavostí. S výročí diecéze souvisí také Rok povolání. V časopise se proto dočtete o povolání ke kněžství a k jáhenské službě.

redakce

Jáhenská služba

Milí farníci,

jak jistě víte, letošní rok je v církvi zasvěcen duchovním povoláním, a proto bych se s vámi chtěl podělit o své krátké svědectví, protože jsem před několika lety Boží povolání zaslechl i já s vaším rodákem Jiřím Kadlecem, a dá-li Pán, tak 14. září 2014 bychom měli přijmout jáhenské svěcení - já pro službu v Havlíčkově Brodě a Svatém Kříži a Jirka pro Lipnici a Humpolec.

Pokud bych měl za sebe napsat stručně pár řádek o své cestě, tak bych začal tím, že bych vzpomněl na to, jak jsme se vlastně před lety mezi vás s mojí ženou dostali. Do naší farnosti jsme se se ženou přistěhovali krátce po svatbě v roce 2000, i když já jsem se tu ocitl už koncem roku 1999, protože mě sem zavála vůle Boží a armádní rozkaz, jelikož jsem v té době ještě sloužil jako voják z povolání na velitelství 4.brn. Jasně si vzpomínám, že jsem převelení z Olomouce, odkud jsme to měli k našim rodinám blízko, přijímal s nevolí, ale zároveň jsem se už tehdy jaksi moc nebránil. Neumím to popsat. Rozum tehdy velel se tomu nějak vzepřít, ale uvnitř byl jakýsi klid a očekávání, což mě samotného tehdy velice překvapilo. Pravdou je, že armádnímu rozkazu bych asi stejně neušel. Jak uběhlo pár let a armáda z našeho města odcházela, řešili jsme rozhodování, zda zůstat v armádě a odejít s ní někam pryč, nebo se vrátit na rodnou Moravu, nebo zůstat v naší farnosti a najít si jinou práci. Se ženou jsme se shodli v rozhodnutí zůstat ve farnosti, kde jsme před lety našli svůj druhý domov a kde cítíme své místo, kam nás Pán Bůh povolal, a kde jsme mezi vámi našli hodně přátel.

Někdy v roce 2001 jsem pocítil volání nabídnout se ve farnosti k nějaké formě pastorační služby. Velice mě oslovoval a inspiroval příklad našeho bývalého trvalého jáhna pana Pecna, našeho nynějšího otce Josefa, který se staral o nemocné a staré v psychiatrické léčebně, nemocnici i v domácnostech. Obdivoval jsem jeho úžasnou lidskost a nasazení a uvědomil jsem si, že by bylo dobré, kdyby se našlo více lidí, kteří mu pomáhají, a tak jsem se mu nabídl a rozšířil stávající řady laiků, kteří mají v naší farnosti pověření k podávání svatého přijímání. Tehdy mi pan Pecen svěřil některé lidi z léčebny a tu a tam po domech či v nemocnici. Skrze tuto zkušenost služby ve mně postupně uzrávalo vědomí, že mě Pán volá k jáhenské službě, na kterou se připravuji společně s Jiřím Kadlecem alias Kád'ou. Jemu vděčím za první bližší kontakt s naší farností, protože mě po převelení na jedné z mých prvních mší v našem kostele přizval mezi ministranty a prožili jsme společně i studia na Katolické teologické fakultě v Praze. Kdo ho znáte, budete se mnou jistě souhlasit, že to je člověk s velkým srdcem a pro mě je také vzorem otevřenosti a umění navazovat kontakt s neznámými lidmi.

Když tak přemýšlím o své cestě k povolání, tak vidím všechny ty situace, kterými mě Bůh často proti mé vůli a očekáváním provedl. Toto číslo Agapé je o duchovních povoláních, a proto bych nás všechny chtěl povzbudit, abychom při hledání Boží vůle vždycky nečekali na nějaké jasné znamení. Moje zkušenost je taková, že Bůh nás vede a někdy ani nevíme kam a proč. Že nás často zdánlivě vede i hodně klikatými cestami a že se vše vyjeví mnohdy až později s odstupem času. Že důležitá je naše otevřenost a ochota přijímat i ty okolnosti, které nejsou podle našich představ, že nikdy nemáme ve věcech předem jistotu, ale že záleží na naší ochotě vykročit a říci ano, i když máme pochybnosti. Asi nejkrásněji je tato zkušenost vidět v životě Panny Marie, když přijímá Boží výzvu a také přesně neví, ale důvěřuje. Maria v té chvíli jistě není naivní a nečeká snadnou cestu, ale je si plně vědoma tíhy okolností, které přijdou, ale přijímá a neztrácí pokoj.

Chtěl bych vás touto cestou moc poprosit o vaši přímluvnou modlitbu, nejen za sebe, ale i za Jirku Kadlece. Myslím, že za oba mohu upřímně říct, že jsme si vědomi svých mnohých nedostatků k této službě, ale že spoléháme na to, že Pán na vaši přímluvu přikryje naši nedostatečnost svou milostí a vaší pomocí a shovívavostí.

V tomto roce povolání se chceme modlit spolu s vámi i za vás, abychom každý z nás objevili své povolání ať už duchovní či světské, v zasvěceném životě, nebo v manželství. Snad právě tato pestrost našich cest a Božích obdarování, která jsou všechna stejně důležitá a nezastupitelná, jsou tím nejúžasnějším, co můžeme na Božím stvoření obdivovat.

Petr Trefil

Velkou inspirací na cestě k jáhenství byl pro mě náš dnešní otec Josef Pecen, se kterým jsem mohl spolupracovat při službě nemocným. Také však nemohu zapomenout na našeho již zesnulého pana jáhna Švece, od kterého jsem se též mnohému naučil. Jeho přítomnost u oltáře byla velmi obohacující. I to, jak ochotně a rád jezdil každou neděli sloužit lidem a kněžím do Habrů, Sázavky i jinam. Občas mě brával s sebou a dodnes vzpomínám, jak vyprávěl o jáhenské službě a kráse tohoto duchovního povolání. I jemu patří dík za to, že ve mně postupně uzrávalo rozhodnutí být jáhnem. A děkuji především Pánu Bohu za milost a dar, když mi umožnil pobývat několik měsíců na Ukrajině v jedné farnosti, kde působil úžasný a skromný slovenský misionář Otec Karol. Tam ve mně definitivně uzrála touha proměnit volání ve skutečnost. Poznal jsem opravdovost služby druhým a dělení se doslova o poslední kousek chleba s těmi nejpotřebnějšími. Ale nejen o chleba. Ten člověk se dal celý. To mě ohromilo. Z celého srdce děkuji vám všem, co na nás pamatujete v modlitbách a provázíte nás.

Jiří Kadlec

Rok povolání

V letošním roce si připomínáme 350 let od založení královéhradecké diecéze. Tento jubilejní rok byl vyhlášen otcem biskupem Janem Vokálem jako Rok povolání, s důrazem na povolání kněžská a řeholní. Diecéze oslaví jubilejní rok devíti poutěmi, které se budou konat na významných poutních místech v diecézi.

- 01. 01. Hradec Králové, zahájení
- 26. 04. Libice nad Cidlinou (sv. Vojtěch)
- 10. 05. Litomyšl (sv. Jan Nepomucký)
- 14. 06. Broumov (sv. Benedikt)
- 06. 07. Chlumek u Luže (sv. Ignác z Lyoly)
- 16. 08. Neratov (sv. Anna)
- 13. 09. Želiv (sv. Norbert)
- 04. 10. Koclířov (bl. Hyacinta, František a Jan Pavel II.)
- 22. 11. Hradec Králové, zakončení (sv. Klement)

Poutě mimo Hradec Králové jsou naplánovány na každý měsíc od jara do podzimu. Na organizaci sedmi mší svatých se budou vždy podílet vikariáty, které mají k místu nejbližší. Poutní místa byla zvolena tak, aby rovnoměrně pokryla celé území diecéze. Každá pouť se bude konat pod záštitou patrona se vztahem k danému kraji, nebo době konání. Mimo liturgickou část zde bude mít místo také část formační s přednáškami o historii, ale i současnosti diecéze. Měly by zde být také představeny pastorační aktivity diecéze a služba Charity.

Základní údaje o královéhradecké diecézi

Královéhradecká diecéze vznikla roku 1664 založením zdejšího biskupství. Její rozloha je 11 650 km² a hranice diecéze se mírně liší od hranic bývalého východočeského kraje.

Počet obyvatel diecéze je 1,26 milionu, z toho se při sčítání v roce 2001 přihlásilo ke katolické církvi asi 307 tisíc lidí, odhad počtu katolíky pokřtěných je 450 tisíc.

Diecéze je správně členěna do 14 vikariátů. Každý vikariát zastupuje kněz, který má funkci vikáře. Je prostředníkem mezi duchovními správci jednotlivých farností a biskupstvím. Každý vikariát tvoří několik farností, celkem je jich v diecézi 265.

350 let diecéze

Po skončení třicetileté války bylo nutné zřídít nová biskupství v Čechách a na Moravě. Zvláště Čechy byly pro katolickou církev velké misijní území. Bylo třeba probudit k životu farnosti, vychovat mnoho nových kněží, obnovit působení řeholí, stavět nové kostely a kláštery, zakládat nové farnosti...

To nešlo zvládnout jenom z Prahy. Už v roce 1655 bylo založeno biskupství v Litoměřicích a současně mělo být zřízeno biskupství i v Hradci Králové. K tomu ale kvůli sporu o jmenování hradeckého biskupa nedošlo. Teprve když se roku 1657 stal českým králem a říšským císařem Leopold I., šel spor ke zdárnému konci.

Opatem kláštera u sv. Jana pod Skalou nedaleko Berouna byl mladý benediktin Matouš Ferdinand Sobek. Zde se seznámil s arcivévodou Leopoldem, budoucím císařem, a svou laskavostí a mírností si získal jeho přízeň. Roku 1656 byl povýšen do šlechtického stavu s přízviskem „z Bílenberka“, a když se císaři Leopoldovi podařilo o vhodnosti tohoto kandidáta přesvědčit i papeže, bylo zakládací listinou ze dne 10. listopadu 1664 zřízeno biskupství královéhradecké a diecézním biskupem jmenován **Matouš Ferdinand Sobek z Bílenberka**.

Diecézi vedl pouze čtyři roky – do roku 1668, neboť byl po smrti arcibiskupa kardinála Harracha jmenován císařem Leopoldem I. arcibiskupem pražským. Do historie Havlíčkova Brodu se zapsal tím, že v roce 1674 založil v Německém Brodě klášter bosých augustiniánů.

Biskupem, který má výjimečné místo v dějinách diecéze, je **Jan Adam Vratislav z Mitrovic** (1677 – 1733). Pocházel ze starobylého vladyckého rodu Vratislavů z Mitrovic – jeho předek Václav Vratislav byl za statečnost v boji proti Turkům a za věrnost císaři a katolické víře povýšen do panského stavu. Jan Adam byl královéhradeckým biskupem jmenován roku 1710. V Hradci dal přebudovat bývalý purkrabský dům na bohoslovecký seminář, nechal vystavět kapli sv. Klimenta, postavit Mariánský sloup na Velkém náměstí, rozšířit biskupský zámek v Chrasti, založil klášter voršilek v Kutné Hoře, piaristickou kolej v Rychnově nad Kněžnou a konvent servitů v Králíkách.

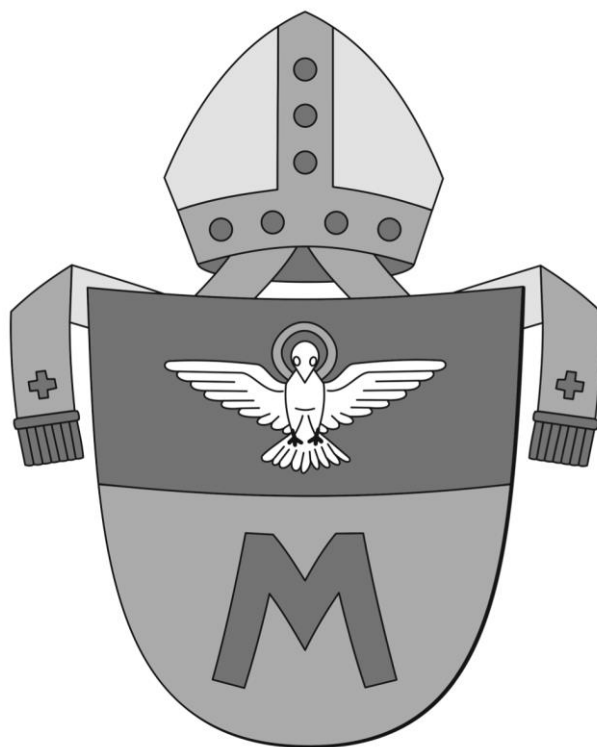
Na konci 19. století podobnými aktivitami vynikl biskup **Eduard Brynych** (1852 – 1902). V nelehké době šíření myšlenek pokrokářství a socialismu se zaměřil na obranu víry. Jeho zásadou bylo: „Proti knize nebo listu musíme postavit knihu nebo list, proti spolku musíme postavit spolek, proti činnosti činnost, proti zášti a fanatismu musíme dát lásku a odhodlanost.“ Založil učitelský konvikt, knihtiskárnu, několik časopisů, psal knihy, vybudoval spolkový dům Adalbertinum.

V ještě nepříznivější době vedl diecézi biskup **Mořic Pícha** (1869 – 1956). Při uvítání v Hradci řekl: „Přináším dobrou vůli a snahu a přeji si jen vaší lásky. Bude-li mezi námi panovat mír, pochopení a vzájemná láska, bude Hradec opravdovým hradem míru a pokoje.“ Tehdy jistě netušil, jak těžký úkol ho čeká. Bylo mu souzeno provést diecézi dobou nacistické okupace a komunistického omezování života církve v 50. letech.

Jeho nástupce, biskup **Karel Otčenášek** (1920 – 2011), věrnost svému poslání dosvědčil dokonce lety vězení a pronásledování, ale zároveň od roku 1989 vedl diecézi do let svobody.

V roce 2011 byl v pořadí 25. královéhradeckým biskupem jmenován **Jan Vokál**. diecéze má také svého pomocného biskupa, jímž je už od roku 1992 **Josef Kajnek**.

J. Staněk

Královéhradecká diecéze dostala v jubilejním roce 2014 **nový znak**. Navrhl ho vatikánský kardinál di Montezemolo z přátelství k biskupovi Janu Vokálovi.

Holubici, která tradičně symbolizuje Ducha svatého, jemuž je zasvěcena hradecká katedrála, nově doplňuje písmeno M - symbol jména Panny Marie.

Dopis mladým

Biskup Jan Vokál se v jubilejním Roce povolání bude každý měsíc obracet na mladé. Chce se s nimi hlavně podělit o svou zkušenost s duchovním povoláním. Každý měsíc dostanou mladí lidé v diecézi krátký dopis, který je možno získat u svých kněží ve farnostech. Dopisy jsou též dostupné na internetových stránkách biskupství **www.bihk.cz**.

První dva dopisy zde otiskujeme. Jistě budou zajímavé a podnětné nejen pro mládež, ale i pro ostatní věřící.

LEDNOVÝ DOPIS MLADÝM: Vzhůru na cestu!

Milí mladí přátelé,

když jsem ve čtrnácti letech poprvé ucítil silnou touhu po kněžství, bál jsem se. Dokonce jsem se za tu myšlenku styděl, i před rodiči. Hned mě napadlo, že jsem si povolání nezasloužil, že přesahuje mé schopnosti a vlohy, že k němu nemám žádné zvláštní předpoklady. Vlastně dodnes nemám nic, čím bych mohl Bohu přispět k Jeho velikosti. To, že mě Pán na tuto cestu sám pozval a dovolil mi na ní vytrvat, se proto celý život učím vnímat jako dar. Dar, který je rok od roku větší, a já jej pouze zdarma přijímám. Ve službě však mohu stále více velebit Boha za jeho moudrost a štědrost a hlavně obdivovat jeho trpělivou Lásku, která se nikdy neunaví. Vždyť On mi dal nejen povolání, ale i život.

On dal život také každému z Vás, Tobě. Zároveň Tě povolal na cestu. Tím rozhodl, že žádný úkol, který před Tebe staví, nebude nad Tvé síly.

Pokud Tě povolává, sám Ti síly dodá. Jen nesmíš své svědomí ohlušit hříchem, pak jeho volání snadno přeslechněš. Hledej ho v modlitbě, ve mši svaté a při četbě Evangelia, třeba jen krátkých úryvků. Pak v srdci poznáš, kam Tě Pán volá.

Až se vydáš směrem, kterým Tě zve, nikdy nepůjdeš sám, sama. Sami jdou naopak ti, kdo stálým odkazováním na lidskou slabost omlouvají svou nečinnost, klamný pocit, že nic nezkazili. Vydejme se tedy v tomto diecézním Roce povolání na cestu za naším Pánem!

Váš biskup

+Jan

ÚNOROVÝ DOPIS MLADÝM: Základem každého povolání je láska

Milí mladí přátelé,

„Povolání k lásce je vaším základním povoláním,“ řekl blahoslavený Jan Pavel II. před sedmnácti lety mládeži shromážděné před naší hradeckou katedrálou. Opravdu se tak můžeme dívat na každé povolání: jeho základem je vždycky láska. Nikdy nic jiného. Přijetí povolání není sebezápor, bolestivé odříkání, ale naopak – „zamilování se“. Zamilování se do Krista.

Aby život nebyl jen přežíváním, aby měl jiskru a páteř, musím pro někoho žít. A pro křesťana je to v první řadě Kristus. Je to podobné, jako když se do sebe zamilují dva lidé a rozhodnou se žít společně v manželství, tedy plněji, v dobrém i ve zlém. Aby se jim to dařilo, jejich rozhodnutí má být postaveno na lásce ke Kristu, stejně jako povolání duchovní: Pane, mám Tě rád/ráda a vydávám se tou cestou lásky k Tobě, kterou mi Ty sám určíš.

O Pánu Ježíši víme, že nás miluje bezmezně a vždy. Naším úkolem je naslouchat mu a jít této jeho lásce vstříc. Nečekat, až nás zaplaví jako jednostranný cit. Nestěžovat si, že nic necítíme. Abychom si mohli zamilovat Krista, musíme ho hledat a následovat, aktivně ho poznávat skrze Písmo a život Církve, její svátosti. Jinak bychom byli v situaci člověka, který si zoufá, že marně hledá lásku druhých, aniž by vycházel z domu, aniž by se pro druhé rozhodl a měl účast na jejich společenství.

Církev Ti nabízí právě společenství lásky Kristovy. Proto stojí za to zapojit se do jejího života. V tomto společenství není místo pro samotu. Zvu Tě do něj!

Váš biskup

+ Jan

Pout' 1. ledna 2014 do Hradce Králové

ZASVĚCENÍ
DIECÉZE
**PANNĚ
MARIÍ**

1. leden 2014
14.00, katedrála

První den roku 2014 nám přinesl krásný zážitek. Tento den byla znovu zasvěcena královéhradecká diecéze Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

Z Havlíčkova Brodu se do Hradce Králové také vydalo několik poutníků. Uvítala nás katedrála Svatého Ducha, která se velmi rychle zaplňovala. Za hlaholu zvonů vstupoval průvod ministrantů, jáhnů, kněží (asi 50) a biskupů. Náš pan vikář byl z kněží nejvzdálenější účastník.

Diecéze při té příležitosti obdržela nový znak, jehož autorem je papežský heraldik.

Hudba a další projevy umocňovaly slavnostní chvíle mše svaté. Také byli představeni bohoslovci, kteří studují za naši diecézi. Jaká byla naše radost, že z našeho vikariátu byli dva.

Tato krásná oslava byla důstojným vstupem do roku 2014.

O. Piková, P. Netušilová

Modlitba za královéhradeckou diecézi

Trojediný Bože,
děkujeme ti za naši diecézi,
která je již 350 let
živým společenstvím křesťanů
a v jednotě se Svatým otcem spoluvytváří
tajemné Tělo Kristovo.

Duchu Svatý,
strážce naší katedrály,
na přímlovu Panny Marie nám daruj
rodiny,
které žijí podle vzoru Rodiny Svaté,
kněze,
kteří se jako Ježíš obětují pro svěřený lid,
nová povolání,
jimž tento rok zvlášť zasvěcujeme.

Odpusť nám všechny naše hříchy
a rozmnož v nás své dary v době příští.

Přijď, Duchu Svatý,
obnov a posvět svůj lid
v královéhradecké diecézi.

Amen.

Kněžské svěcení a primiční mše svatá

Když se v dubnu 2012 uskutečnilo v našem kostele kněžské svěcení P. Damiána Kristiána Vrchovského, OPraem., byla to událost velmi významná, první svého druhu. Nikoho by v té chvíli nenapadlo, že o rok později bude opět do havlíčkobrodského kostela zván otec biskup Jan Vokál, aby zde udělil další svátost kněžství. Tentokrát nebyl kandidátem kněžství mladý muž, ale dvaosmdesátiletý pan Josef Pecen.

Pana Josefa Pecna zná v naší farnosti snad každý. Pochází z nedalekých Šmolov a kostel v Havlíčkově Brodě mu byl vždy drahý. V roce 1993 přijal jáhenské svěcení a jako ženatý jáhen zde vykonával jáhenskou službu. Poté, co mu zemřela manželka, dostal od otce biskupa Jana nabídku k tomu, že by se mohl stát knězem.

Dne 15. srpna 2013 o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie za účasti mnoha kněží a věřících přijal s radostí a pokorou z rukou otce biskupa Jana kněžské svěcení. Následující neděli 18. srpna 2013 sloužil novokněz P. Josef Pecen slavnou primiční mši svatou. K oltáři jej za hlaholu zvonů doprovodily malé družičky. Všichni pak mohli přijmout novokněžské požehnání.

P. Josefu Pecnovi přejeme hojnost Božího požehnání, hodně zdraví pro jeho kněžskou službu a radostné a vnímavé srdce pro potřeby bližních.

Rozhovor s P. Josefem Pecnem

Otče, Vy jste jeden z mála lidí, co znám, kteří přijali za svůj život všech sedm svátostí.

Ano, máte pravdu, to jsem si ani neuvědomil. A skoro všechny jsem přijal v našem havlíckobrodském kostele Nanebevzetí Panny Marie. Narodil jsem se 4. 3. 1931 ve Šmolovech u Německého Brodu. Pokřtěn jsem byl brzy po narození, 22. března 1931. K první svaté zpovědi a prvnímu svatému přijímání jsem přistoupil ve třetí třídě obecné školy v roce 1940. Chodil jsem do Rubešovky hned u kostela. K prvnímu svatému přijímání jsme šli celá třída, bylo to za války. Svátost biřmování mi udělil pan biskup Mořic Pícha v roce 1947. Za biřmovacího patrona jsem si zvolil sv. Václava.

V roce 1965 jsme si pak udělili se svou nastávající manželkou Františkou svátost manželství, ale to bylo v chrámu Matky Boží v Jihlavě. Oddával nás náš známý kněz a duchovní vůdce P. Alois Kadlec. Svátost pomazání nemocných jsem přijal již několikrát, obvykle v našem kostele při udílení této svátosti starším a nemocným lidem při mši svaté.

A nakonec svátost kněžství? O slavnosti Ježíše Krista Krále roku 1993 jsem přijal z rukou otce biskupa Josefa Kajneka jáhenské svěcení, kterému byl také přítomen otec opat Vít Tajovský. Sloužil jsem jako ženatý jáhen. Za 20 let na to, o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie, mi otec biskup Jan Vokál udělil kněžské svěcení. Manželka totiž již zemřela a děti mají své rodiny.

Vaše cesta ke kněžství nebyla vůbec jednoduchá. Od kdy jste cítil, že Vás Bůh volá?

Boží volání jsem zaslechl v patnácti letech. Zúčastnil jsem se s naší havlíckobrodskou farností pouti na Svatou Horu, která byla moc krásná. Když jsem se vrátil domů, druhý den jsem uslyšel „*Pojď za mnou...*“ V srdci jsem pocítil velkou radost, ale realita byla dosti složitá. Musel jsem si nejdříve dodělat jednoletý učební kurz na základní škole a pak odmaturovat na gymnáziu. Navíc rodiče se mnou počítali pro práci v zemědělství. Měli jsme menší hospodářství a odmalička jsme museli rodičům pomáhat. Také přišla těžká padesátá léta. Nemohl jsem se dostat na vysokou školu. Nakonec jsem se na radu svého duchovního otce oženil a založil rodinu. Měli jsme krásné manželství a vychovali s manželkou tři děti.

Po Listopadu 1989 jste absolvoval teologická studia a po té přijal jáhenské svěcení?

Já jsem se teologickému studiu věnoval již dávno předtím. Díky dominikánským terciářům jsem se dověděl o tajném studiu teologie i pro ženaté muže. Jednou za měsíc mě někdo navštívil, přezkoušel a předal další materiály ke studiu. To byla moje třetí směna – nejprve zaměstnání, potom práce na poli a nakonec po večerech studium. Když přišla sametová revoluce, doplnil jsem si vzdělání na katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. V roce 1993 jsem byl vysvěcen jako ženatý trvalý jáhen. Kromě vedení pohřbů a křtů a dalších povinností ve farnosti jsem se věnoval především nemocným, kterým jsem přinášel svaté přijímání do domovů důchodců, do nemocnice a do léčebny i k nim domů.

Byl jste hodně překvapen návrhem otce biskupa Jana Vokála, že by Vás mohl vysvětit na kněze?

Když moje manželka onemocněla a já už se o ni nedokázal doma postarat, byli jsme přijati do Domova seniorů v Reynkově ulici. Nakonec mi v roce 2012 manželka zemřela a já zde zůstal sám. Otec biskup Vokál chodívá sem do Domova seniorů za svoji maminkou. Jednou mě oslovil a řekl, že by nic nebránilo mému kněžskému svěcení. Já jsem s něčím takovým ani nepočítal. Promyslel jsem si to v modlitbě a nakonec souhlasil.

Je krásné, když se člověku splní jeho životní sen.

Ano, je to krásné. Jsem šťastný a vím, že celý můj život byl v Božích rukou a že mě Pán vedl po všech těch křivolakých cestách. Také jsem mu vděčný, že mi v pravý čas vždy postavil do cesty toho správného člověka. Ať to byl pan farář dr. Hájek, opat Tajovský, P. Ladislav Kubíček nebo moje žena.

Jak byste zhodnotil tento uplynulý půlrok od Vašeho kněžského svěcení? Co všechno obnáší Vaše každodenní práce?

Něco je pro mě stále nové a mám se co učit. Také mě chce každou chvíli někdo navštívit, aby se mnou udělal rozhovor a napsal článek do „svých“ novin. Vy už jste do Agapé nejméně čtvrtá ☺ . Vyšel o mně článek v Havlíčkobrodských listech, v časopise královéhradecké diecéze IKD i v čtvrtletníku Jablíčko, což je časopis, který se vydává tady u nás v Domově seniorů. Tak to je ta „světská sláva“. Jinak ale vážně – jsem rád, že mohu být jako kněz Pánu Ježíši tak blízko. Každý den sloužím mši svatou, buď u nás v Domově, nebo v děkanském kostele. Modlím se breviář, ale to už jsme se modlili léta s manželkou. Také občas zastupuji kněze v okolních farnostech anebo jsem zván do farností, abych

tam udělil novokněžské požehnání. V našem Domově seniorů se věnuji všem, kteří o to projeví zájem, posloužím svátostí nemocných, svatou zpovědí a také nosím svaté přijímání i těm, kteří jsou zrovna v nemocnici.

Jaký vztah k Vám mají ostatní seniori a zaměstnanci z Domova? Není obvyklé, aby měli mezi sebou kněze, že?

Já si nemohu stěžovat. Tady v Domově seniorů je hezké bydlení a není nám tu špatně. Máme zde nyní celkem 131 seniorů. Asi polovina z nich má o služby kněze zájem. Ostatní jsou lhostejnější, ale neodmítají mě, pokud s nimi promluvím. Každý čtvrtek v 16 hodin máme mši svatou, na které se schází pravidelně asi 30 lidí, kterým to zdraví dovolí. A v neděli je zde mše svatá od 15 hodin. Také zaměstnanci jsou ke mně vstřícní. Dávají mi zvlášť snídaně a večere, neboť pro svou časovou vytíženost se nemohu dostavit do jídelny v obvyklou dobu.

Otče, co byste dnes poradil mladým lidem, jak mají hledat svoje povolání v životě? Není asi lehké poznat a přijmout povolání k duchovnímu životu.

Myslím, že je všeobecně známo: lidé si volí svá zaměstnání podle svých vloh, zálib a okolností. V případě kněžství je tomu jinak. Tam je potřeba, aby do této služby člověka povolal Bůh. Je-li tomu tak, pak Bůh posiluje a člověka vede, pomáhá mu překonávat tíhu kněžského povolání, naplňuje ho vnitřní radostí a žehná mu. Když volí kněz ve svém životě vždy lepší, Bohu milejší jednání, je šťastný. Jeho hluboká a opravdová láska k Bohu a k lidem je ve farnosti „cítit“. Pán Bůh takového kněze provází mnohdy nelehkými zkouškami. Zachová-li si kněz čisté srdce, naprosto oddané službě Bohu a lidem, pak se projeví Boží požehnání. Kněz totiž nikdy „nejde ani do nebe, ani do pekla sám“. Vždy tam jde s těmi, které získal pro nebe, nebo dovedl do pekla! To je velice vážná odpovědnost. Ale také úžasné krásný úkol, který stojí za to přijmout, volá-li k němu člověka Bůh.

Děkujeme Vám za rozhovor.

Redakce

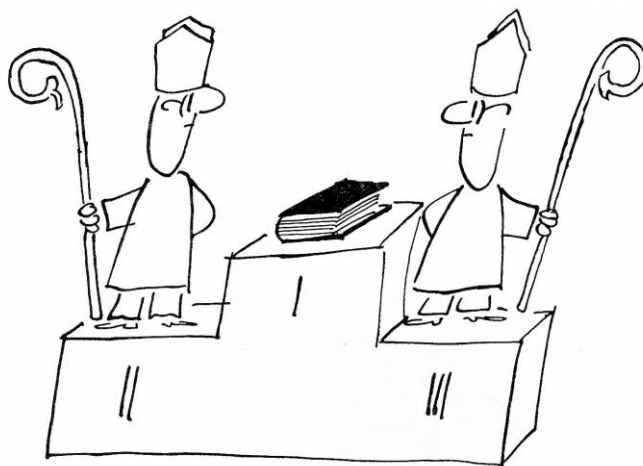
Jak jsem se zaučoval na kněze

Od klukovských let jsem chtěl být knězem a modlil jsem se za to. Když jsme jezdili s babičkou na Svatou Horu a jinam, vydržel jsem s ní všechny modlitby a pobožnosti. Bavilo mne to.

Na kněze jsem si hrál i doma. Ale nejprve sám, nechtěl jsem, aby to někdo viděl. Maminka mi dobrotivě našila několik ornátů z krepového papíru, z pohlednic vystříhala květiny, růže a jiné ozdoby a nalepila, někdy to i našila na zmíněné ornáty. Dole ve sklepě jsem měl ve velkém výklenku velikou starou dřevěnou truhlu. Na tu jsem dal ubrousek, zapálil svíčky, vyndal nějakou skleničku, oblékl se a sloužil mši svatou, i zpíval. Dával jsem ale pozor. Jakmile se nahoře na točitém schodišti ozvaly kroky, okamžitě jsem svíce zhasil, popadl zpěvník i sklínku, otevřel truhlu a v ornátu šup do ní. Teprve když sklepní návštěvník odešel, vylezl i kněz a celebroidal dál.

Později jsem celebroidal na zadním dvorku veřejně. Chodíval i kamarád Fanda a sloužili jsme spolu. Já byl panem děkanem, on byl páterem rektorem. ministrantů jsme měli dost, moje sestra Eva, jeho sestra Lída, dále Hanka Brožková a Mařenka Kapounová a další děti. Také jim se našily nějaké ornáty a bylo to.

Pak za námi začal chodit kamarád Jaroslav. Ten bydlel o čtyři ulice dál a byl velmi ctižádostivý. Sice jsme ho udělali panem kanovníkem, ale jiná privilegia neměl a bylo mu to málo. A tak nám jednou vyzval, že přijde odpoledne ve dvě hodiny, abychom ho čekali u hlavních dveří. Zlého jsme netušili nic. A hle! Náhle se po chodníku blížila podivná postava ve fialově strakatém županu s křížem, žehnala jednou rukou na všechny strany a druhou rukou pak zvonila na zvoneček. Lidé se smáli, ale my jsme zbledli, ba zežloutli zlostí. Byla parádní biskupská mše a on chtěl, abychom mu líbali i ruku. A že přijde na druhý den zase.

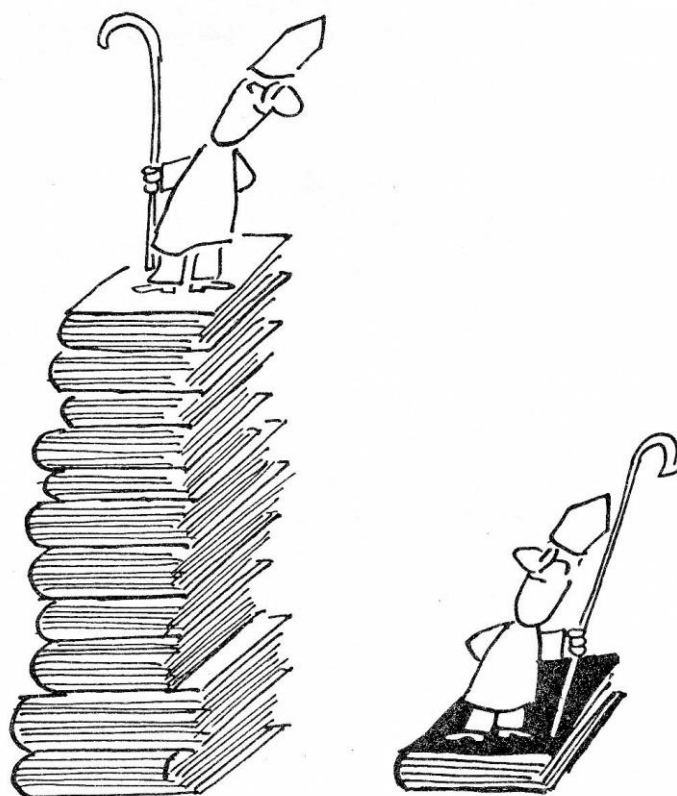

Pobouření. A nejenom dětské. Rozzlobily se i maminky: naše, Brožků, Kapounů, slečny domácích. To že prý nejde. Naše maminka s paní Brožkovou sedly dohromady, pouvažovaly a druhý den byl biskup Jaroslav – ke svému údivu – uvítán jen rektorem a nižší asistencí a odveden na zadní dvorek. Tam seděl kardinál František Hobizal v klerice s purpurovým paspulováním a velkými knoflíky. A pohotově nastavil biskupovi ruku k políbení. A byla slavná mše. Hlavní byl, to se rozumí, kardinál. Jenomže biskup to s nervy nevydržel, dal se do pláče, a když odcházel, prozradil, co má za lubem: „Zítra přijde ještě větší pán, než je kardinál!“ Hned nám svitlo. Aha! Papež! A řekli jsme mu: „Přijdeš-li v bílém, tak tě seřežeme, že se na trn neposadíš!“ A vyhodili jsme biskupa i s jeho fialovým županem a zvoncem.

Tehdy naše hry přestaly. Ale já už drobet na kněze zaučen byl ☺ .

Z knihy **Humor v církvi dovolen**,

vydalo Karmelitánské nakl. r. 2002,
napsal **P. František Hobizal** (1933-2001),
děkan bavorovský a vikář strakonický

Kronika

Matrika zemřelých červen – prosinec 2013

Mgr. Zdeňka Formanová (1964), Anna Dubnová (1934), Ing. Jiří Hejl (1963), Anna Zelingerová (1938), Josef Kubát (1943), Karel Vávra (1923)

Zdenka Schubertová (1923), Alena Šotolová (1933), Marie Beránková (1925), Josef Matějka (1931)

Božena Beránková (1919), Oldřiška Nettlová (1920), Terezie Juhaňáková (1927), Josef Tůma (1937), Ludmila Adamová (1924), Tomáš Morávek (1975)

Josef Zach (1932), Věra Březinová (1930), Václav Klofáč (1933), Václav Vávra (1936)

Marta Skálová (1924), Ludmila Štolfová (1926), Zdenka Medková (1931), Oldřich Rosecký (1941)

Anna Tománková (1922), Zdenka Oubrechtová (1934), Jaromír Flekal (1959), Josef Duben (1934)

Pavel Siebenbürger (1939), Miroslav Kocman (1939), Stanislava Kotěrová (1929), MUDr. Marie Pádivá (1928)

Matrika pokřtěných červen – prosinec 2013

Miroslav Jaroslav Blažek, Vojtěch Duda, Matyáš Duda, Bára Michaela Hofmanová, Tereza Michaela Rakušanová, Václav Jiří Švásta, Max Vilém Kubát, Anna Natálie Marková, Kateřina Anežka Krajcigrová, David Telgarec, Kryštof Otomar Harazim, Filip Jan Rejhon, Ivana Marie Trojanová, Andrea Vacková, Daniel František Sobotka, Vanesa Veronika Bláhová, Andrea Marie Tomášková, Valerie Marie Tomášková, Filip Zdeněk Machota, Ondřej Bohumír Novotný, Bronislav Plachetka, Sofia Plachetková, Nela Marie Mrkosová, Kristýna Machovcová, Radka Motyčková

Matrika oddaných červen – prosinec 2013

Jiří Čertner a Anna Votavová
Zdeněk Blažek a Veronika Urbánková
František Motyčka a Radka Motyčková

Novinky ve farní knihovně

Papež František: O nebi a zemi (o rodině, víře a úloze církve v 21. století)

Rozhovor Jorge Bergoglia, arcibiskupa a Abrahama Skorky, rabína v Buenos Aires

Guy Gilbert: Srdce v ohni (život kněze uprostřed současného světa)

P. Gilbert je francouzský kněz a vychovatel delikventní mládeže. Lidé ho vyhledávají v těžkých situacích, jeho vystoupení přenáší rozhlas i televize, každý rok vychází jedna až dvě jeho knihy.

V naší farní knihovně si můžete od G. Gilberta ještě půjčit:

Bratr vyvržených

Až do krajnosti

Evangelium podle svatého lotra

Buďte světlem

Joseph Spillmann: Oběť zpovědního tajemství

Poutavý román na základě skutečných událostí z konce 19. století

Karel Fořt: Život voněl člověčinou

Knižní rozhovor s knězem, který založil duchovní službu českým exulantům v Německu a byl dlouholetým redaktorem Rádia Svobodná Evropa. P. Mons. Karel Fořt zemřel letos v lednu ve věku 92 let.

Vzpomínka na P. Moška

V pondělí 17. března tomu budou dva roky, co zemřel skuhrovský farář P. Jaroslav Mošek. Píšu-li tuto připomínku na stránce farní knihovny, myslím i na to, že pan farář byl spisovatelem a pod jménem Jaroslav Olšava vydal pěknou řádku knih.

Od studií až do posledních dnů života byl také pilným čtenářem a z některých knih si dokonce pořizoval výpisky. Když jsem pročítal sešity z jeho pozůstalosti, našel jsem v nich výpisek z řehole sv. Benedikta O přijímání hostí:

„Všichni příchozí hosté buďte přijati jako Kristus, poněvadž sám jedenkrát řekne: *Hostem jsem byl a přijali jste mě.* A všem buď prokázána příslušná čest. Největší pozornost a péče budiž věnována přijímání chudých a pocestných, poněvadž v nich obzvláště Kristus se přijímá.“

A skutečně takhle byli přijímáni všichni chudí a pocestní, kteří se na skuhrovské faře zastavovali. Všem se nám po těchto zastaveních už dva roky stýská.

J. Staněk

Letní tábor Kukle 2013

Letošní tábor jsme oproti předchozím dvěma letům zahajovali s rodiči, a tak poté, co v pátek roveři dopravili na Kukli veškerý materiál, mohli jsme se v sobotu 13. července 2013 všichni společně pustit do budování staveb, které k našemu táboru neodmyslitelně patří a bez nichž bychom se neobešli - stany, teepee, jídelna, kuchyň s kamny a podobně.

Aby však nebyl společný začátek jen o práci, odpoledne jsme věnovali hře více či méně rodinných týmů, večer si udělali oheň a nechyběla ani sauna. Od nedělního rána se tábor rozběhl ve svém tradičním rytmu. Zahájili jsme etapovou hru skautů, která pokračovala v příběhu Pána prstenů, který právě zde před rokem začal. Jedním z nejzáživnějších úkolů byla pro kluky beze sporu výroba zbraní. Každý si mohl dovolit takovou, kterou si podle stezkových bodů zasloužil. Od té doby se naše náměstíčko hemžilo trpaslíky a elfy s meči, štíty a sekyrami... Vlčata se zase snažila pomoci profesorovi z Oxfordské univerzity nalézt vzácný předmět z dob egyptských faraónů.

Mezi další programy patřila i celooddílová hra inspirovaná kartami Bang! Vžít se do role šerifa, jeho ochránců nebo banditů šlo klukům hladce. Proběhly také první dílny, kde se vyráběly léčivé vonné masti, bumerangy, dřevěné tužky a rámečky na fotografie.

Nezaháleli jsme ani po sportovní stránce. Kukle cup - moderní štafetový pětiboj, mezi jehož disciplíny patřilo plavání, jízda na kánoji, lezení na stěně, běh a řezání polen na rychlost, prověřila schopnosti všech závodníků. Při slunečných

dnech jsme se chladili hokejem v mýdlové aréně, při němž prudce rostla srdeční frekvence hráčů i diváků. Vydanou energii s přehledem doplňovala táborová kuchyně. Mezi šéfkuchaře se letos pasovali i sami skauti, kteří si pro nás v rámci Gastrosoutěže připravili po družinách tři i vícechodové menu k obědu. Na závěr každého dne jsme se pak scházeli ke krátkým duchovním programům a společné modlitbě.

Druhý týden našeho letního tábora utekl snad ještě rychleji než ten první. Příběhy etapových her nabraly svůj směr. Skauti se každým dnem blížili k Hoře osudu, kde měli zničit jeden prsten představující hrozbu pro celou "Středoziem". Cestou bylo však potřeba prokázat, že jsou naši poutníci hodni Elendilova dědictví - opět pozvednout bájný meč Narsil, ubránit Minas Tirith, vytvořit most v Osgiliathu či např. odolat léčkám Oduly.

Vlčatům se zase podařilo najít součásti sfingy, které z ní dělaly nástroj na ovládání množství vody na Zemi. Po poradě s profesorem z Oxfordu je podle popisu ve starodávné legendě zničili, aby nemohly být zneužity. Za spolupráci byli pak oceněni přímo z univerzity a na jejich počest byla uspořádána večerní slavnost.

Pustili jsme se také do stavby trebuchetu - katapultu, který jsme stavěli již v roce 2008 na táboře Věžnice. Tentokrát jsme ale nebyli troškaři a katapult měl na výšku zhruba 10 metrů (včetně vrhacího ramene)! Bohužel jsme v krátkém čase do konce tábora nestihli katapult řádně vyladit a jeho vrhací schopnosti tak zůstaly značně omezené :-)

Volné chvíle jsme trávili na našem badmintonovém hřišti nebo mezi fotbalovými brankami. Mimo kánoe, které na Kukli vozíme již tradičně, nám letos do vybavení přibyl i kajak. Na eskymáka mělo zatím odvalu jen pár z nás, ale příští rok na tom zapracujeme. Začátkem týdne jsme také postavili vysokou lanovou překážku - tentokrát skok na hrazdu. Odrazit se z plošinky ve výšce 7m a skočit do prostoru, kde ?levituje? dřevěná hrazda, to chtělo kus odvahy. Některé kluky to ale nadchlo tak, že ji pokořili hned několikrát. Krom her a sportu jsme našli čas i na programy, které byly zaměřené na přírodu, zdravotní vědu, skauti se dozvěděli i něco málo o světě financí.

Tradičně jsme se věnovali i práci mimo tábor - tentokrát formou brigády v obecním lese. Podobně jako v minulých letech čekal skauty dvoudenní výšlap mimo tábor. Tentokrát museli bez předchozího varování opustit tábor ve 4 hodiny ráno a přijít na kloub špionážní zápletky s ukončením airsoftovou bitvou v rozvalinách starého mlýna další den dopoledne.

Celý týden jsme také přidávali kilometry v naší oddílové výzvě - společně jsme se snažili uběhnout nejtěžší ultramaraton světa Badwater. A podařilo se. Poslední den jsme se přehoupli přes hranici 220 km, což je vzdálenost, kterou musí v Americe běžci tohoto závodu překonat.

Podobně jako zahajovací, tak i závěrečný oheň byl slibový - kromě tří vlčáckých jsme slyšeli i pět skautských slibů. Tentýž večer při nočním rituálu dostala pak tři nejstarší vlčata nabídku stát se skauty. Všichni přijali a rozšířili tak řady družiny Havranů.

Počasí už nám dlouho nepřálo tak jako letos. Téměř každé ráno nás ze spacáků tahalo sluníčko a modrá obloha se zrcadlila v lehce nazelenalé Kukli po většinu táborových dní (rybník "rozkvětí" našťastí až na poslední 3 dny). Bourání tábořiště šlo tak poměrně hladce. Už se těšíme, co nás čeká příští prázdniny.

Radka Čapková - Rád'a

Nový želivský opat

Dne 26. 9. 2013 byl zvolen nový opat Kanonie premonstrátů v Želivě.

Jak se volí opat?

Místo opata se může uvolnit z několika důvodů.

1. Předcházející opat zemře.
2. Předcházející opat byl zvolen na určitou dobu a tato doba uplynula.
3. Předcházející opat rezignuje na svou službu, zpravidla ze zdravotních důvodů, a generální opat rezignaci přijme.

Tato třetí varianta byla důvodem volby.

Volit mohou všichni členové kanonie, kteří mají slavné sliby. Volbě zpravidla předsedá generální opat. Volba začíná mší svatou, při které se vyprošuje pomoc Ducha svatého.

Dříve než začne vlastní volba, je třeba rozhodnout, zda bude volen nový opat „na doživotí“, nebo na určitou dobu. Pokud se volí na určitou dobu, musí se určit, jak tato doba bude dlouhá. Možnosti jsou v rozmezí 9 – 12 let. Dále se ještě musí určit, kdy nově zvolený musí rezignovat z důvodu věku. Např. 70 nebo 75 let.

Potom se může přistoupit k volbě. Pokud někdo získá nadpoloviční většinu, je zvolen. Když nikdo nezískal potřebný počet hlasů, následuje druhá, případně třetí volba. Pokud ani ve třetím kole nezískal nikdo potřebný počet hlasů, následuje čtvrtá volba, ve které se volí už pouze ze dvou kandidátů, kteří ve třetím kole dostali největší počet hlasů, a oni sami už nevolí. Zvolen je pak ten, kdo získá prostou většinu. Po skončení generální opat potvrdí volbu, nově zvolený složí vyznání víry a poděkuje se Pánu Bohu chvalozpěvem *Bože, chválíme tebe*.

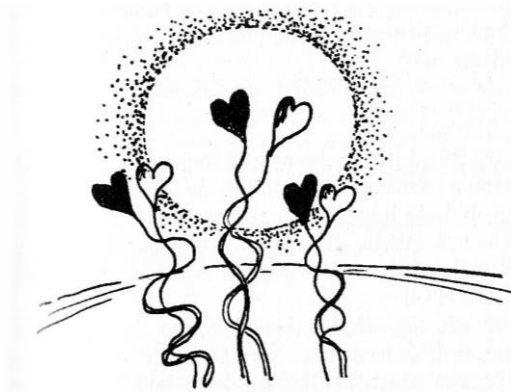
Novým želivským opatem byl zvolen **P. Jáchym Jaroslav Šimek, O.Praem.** v prvním kole volby.

O první neděli adventní nový želivský opat navštívil Havlíčkův Brod a sloužil zde mší svatou. S radostí se setkal se svými bývalými farníky a zavzpomínal na léta prožitá v naší farnosti.

P. Pavel Hroznata Adamec, O.Praem.

Manželské večery

Od listopadu minulého roku probíhají v naší farnosti Manželské večery, jejichž podtitul zní „Jak vybudovat celoživotní zdravé manželství“. Tvoří je sedm přednášek o tématech spojených se životem v manželství.

Do konce ledna proběhlo zatím v naší farnosti za účasti třinácti manželských párů pět večerů s názvy: Vybudovat pevné základy, Umění komunikace, Řešení konfliktů, Síla odpuštění, Rodiče a rodiče partnera. Kurz je veden manželským párem z Velké Británie, kdy byl pořízen záznam a spolu s příručkou ke kurzu šířen do dalších zemí. V podstatě se jedná o sledování nahrané přednášky s českým překladem a přesnými instrukcemi, jak plnit cvičení v příručce. Každá lekce je zakončena domácím úkolem, takže se můžeme trochu vrátit i do studentských let...

Myslím, že k celkovému vyznění a významu kurzu přispívá i prostředí, ve kterém se k společně strávenému času s manželi scházíme. V nově vybudovaných prostorech Mateřského centra Zvoneček v bývalé ZŠ Rubešova jsme našli opravdu krásné zázemí. Už na prvním setkání jsem byla příjemně překvapena prostředím – třináct malých stolečků pokrytých bílými ubrusy, hořící svíčka, dva hrnečky, váza s květinou, talíř plný dobrot, aby první večer prošel zdárně i u mužské části publika. V popředí velké promítací plátno, které mají také ve vedlejší rozlehlé herně k dispozici na promítání pohádek i děti, které se na každé setkání těší minimálně stejně jako rodiče, což objektivně určit nelze, kdože se nám to těší více.

Společný večer je zahájen požehnáním našeho pana vikáře, aby celé naše setkání bylo vedeno Duchem svatým. Témata jsou v příručce doplněna řadou citací z Písma svatého, kde můžeme stále nacházet odpovědi na otázky, které si denně, nejenom v manželství, klademe.

Ráda bych tímto poděkovala především Mirce a Petrovi Doležalovým, kteří jsou autory myšlenky tento kurz v naší farnosti uspořádat a kteří pro nás spolu s ostatními příjemné prostředí společného večera připravují.

P. Avuková

Z mužského pohledu bych doplnil, že jsem šel na první setkání s obavou, ale jsem velice rád, protože témata jsou opravdu výstižná a pomáhají mi se ženou řešit stará i současná zranění, cestu odpuštění, pochopení, přiblížení a neváhám tvrdit Nové splnutí v Jedno. Děkuji Pánu a prosím, aby požehnal nejen zúčastněným párům, ale především organizátorům a všem, kteří se jakkoli podílejí na chodu Manželských večerů.

J. Mašek

Modlitba manželů

Děkujeme ti, Pane, jeden za druhého. Děkujeme ti za štěstí, které nám dáváš.

Ty jsi nás vedl, abychom se sešli. Pomáhej nám, abychom zůstávali při sobě
a pomáhali si na cestě v manželství.

Láska žije odpuštěním. Čím více budeme milovat jeden druhého, tím více
poroste i naše láska k tobě.

Dej, ať se vroucně milujeme a naše manželství se stane obrazem tvé lásky.

Amen.

Dětské roráty

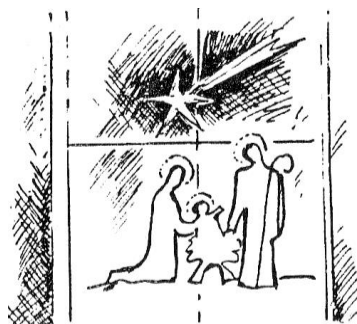
Je libo k snídani čerstvou vánočku a kakao nebo snad páreček s chlebem? Tak to si musíte v adventu přivstat a vypravit se na roráty...

Již několik let se v adventní době setkáváme brzy ráno, ještě před svítáním, s touhou zažít to radostné i tajemné očekávání příchodu Pána Ježíše. Jsou to dvě prosincové adventní soboty při mši svaté, které jsme nazvali „dětské roráty“.

Mše svatá, která je hojně navštěvována dětmi, jejich rodiči i ostatními věřícími, má své osobité kouzlo. Je sloužena jen při světlech svíček a hudební doprovod zajišťuje dětská scholička. Před obětním stolem stojí půvabná soška Pražského Jezulátka. Také „kázání“ není obvyklé. Mirka Doležalová si pro děti připraví téma pro obě setkání a zároveň dětem i rodičům navrhne i program přípravy na celý advent. Letos to byly hvězdičky, které měly symbolizovat modlitby dětí za rodiče, sourozence, babičku a dědu i za širší rodinu (tety, strýce, kmotry atd.) Úmysl těchto modliteb byl, aby si děti osvojily sounáležitost s rodinou a jejími potřebami, aby si uvědomily, že i když jsou malé, tak mohou pomoci třeba modlitbou.

Téma těchto rorátů bylo zaměřeno na život sv. Terezie s Lisieux. Seznámili jsme se s tím, jak Terezka vyrůstala, co prožívala jako malé děvčátko, jakou měla rodinu a jak nelehká byla její cesta za Pánem Ježíšem. Její láska k malému Ježíškovi a Svaté rodině, její skrytý a nenápadný život může být i pro nás velmi inspirující. Mně nejvíce z Mirčina povídání oslovila Terezčina důvěra v Boha jako milujícího a milosrdného otce, její snaha dělat úplně obyčejné věci s velkou láskou.

Po mši svaté jsme se všichni těšili na faru na dobrou snídani a setkání se všemi, kdo pozvání přijali. Díky patří všem, kteří připravili program v kostele i snídani na faře.

Celý advent se hromadily v košíčku před oltářem hvězdičky od dětí a na Štědrý večer ozdobily nebe nad Betlémem, který byl vytvořen v kostele z biblických postaviček.

V. Kiššová

Mons. Václav Malý - Lidská práva ve světě

Setkání s otcem biskupem Václavem Malým byl pro mě příjemně strávený vánoční večer ve středu 8. ledna 2014. Otce biskupa jsem naživo viděl podruhé v životě. Poprvé jsem ho potkal před pár lety v Praze v tramvaji. Tehdy jsem si říkal: „Jé podívejme, Otec Malý, to je ten, co ho znám z listopadových událostí z televize, když mi bylo asi 15 let...“ Tehdy v tramvaji na mě zapůsobil velice nenápadně a skromně.

Včerejší setkání před besedou v sakristii kostela, když jsme se připravovali na slavení mše svaté, kterou celebroid, mě utvrdilo v tom, že můj dojem z prvního setkání nebyl náhodný. Opravdu. Otec Malý je skromný a v jistém smyslu nenápadný člověk, který ze sebe vyzařuje skromnost a pokoru. Přitom se jedná o osobnost s bohatými životními zkušenostmi, vzděláním a dokonce zásluhami pro tuto zem. Nic z toho ale nedává nijak na odiv. Co mě na něm zejména v následné besedě také velice oslovilo, byl velká otevřenost a sebekritika, se kterou nezamlčoval ani selhání nás křesťanů v mnohých bezprávích, ke kterým ve světě dochází. Pravdivost je totiž nezbytným předpokladem k možné nápravě a smíření.

Text liturgického čtení při bohoslužbě, kterou celebroid, a jeho následná homilie, byly velice příhodné k tématu besedy, která po mši následovala. Bylo totiž čtení z 1. Jan 4,7-10, kde se hovoří o tom, že vrcholem všeho je láska a že láska je jediným přesvědčivým a jistým kritériem Boží přítomnosti v našem životě. Dodržování či nedodržování lidských práv vždycky stojí a padá se schopností opravdově milovat druhého, a jak připomněl i otec biskup, se schopností nevidět sebe sama ve středu všeho dění, nebýt zaměřený jen sám na sebe a své potřeby. Opravdová láska a tedy i Boží přítomnost navíc zahání strach, jak připomněl Otec Malý slova sv. Jana. Strach, který sice nerozlučně patří k našemu životu, protože nás celým životem občas provází. Strach je vlastně také skutečnost, která se projevuje všude tam, kde je lidem upíráno jakékoliv právo.

Co se besedy týče, tak musím podotknout, že byla velice zajímavá a podnětná, i když mě trochu mrzelo, že v části, kdy nastala diskuse, se poněkud odchýlila od tématu. Nikoli vinou přednášejícího, ale spíše vinou položených otázek se téma z velké části ubíralo k současné neutěšené situaci na naší politické scéně a nedobrému stavu naší společnosti. Jak je vidět, jsou tyto otázky opravdu tíživé a všudypřítomné. Otec biskup ve svých slovech připomněl starou a nám všem dobře známou skutečnost, že jediná cesta k nápravě všeho jsou: láska, úcta a respekt k druhému.

P.Trefil

Přednáška Mons. Václava Malého

Do Havlíčkova Brodu přijel biskup Václav Malý již potřetí na pozvání pobočky České křesťanské akademie. Poprvé to bylo v roce 2002. Tehdy jej doprovázel Josef Beránek z nakladatelství Portál a představili knihu *K hledání pravdy patří pokora*. Podruhé zde přednesl dne 31. března 2006 přednášku o ekumenismu u příležitosti výstavy Česká bible v průběhu staletí.

Tentokrát byla tématem lidská práva ve světě. Přednáška se konala dne 8. ledna 2014 od 17.30 hodin ve Skautském domě v Havlíčkově Brodě za účasti asi osmdesáti posluchačů. Struktura posluchačů byla od studentů až po seniory, dost žen, přišli lidé z okolí (z Ledče nad Sázavou, Přibyslavi, Krucemburku, Světlé nad Sázavou).

Otec biskup má velké přednosti: je velmi přátelský a milý, vyzařuje z něho trvale pravdivost a upřímnost, přirozeně a nelíčeně se zajímá o každého; jeho znalosti získané na cestách po celém světě jsou autentické, stále doplňované a dokáže je podat velmi názorně. Proto se diskuse protáhla a skončila až po 20. hodině, poněvadž s ním bylo „milo pobýt“. Dotazy věřících spíše směřovaly

k tomu, jak v současné době vyjít vstříc k plnějšímu křesťanskému společenství, než si stěžovat na nepřízeň doby nebo osudu.

Hrubé náboženské násilí v Evropě není, problémy jsou v Turecku z 99 % islamistickém, v němž počet křesťanů se rapidně snižuje. Jiného rázu je tzv. politická korektnost, která vnucuje Evropě toleranci v oděvu nebo jiných neobvyklých islamistických zvyklostí v postavení žen, aniž by byla přiznána práva svobody křesťanství v zemích islámu.

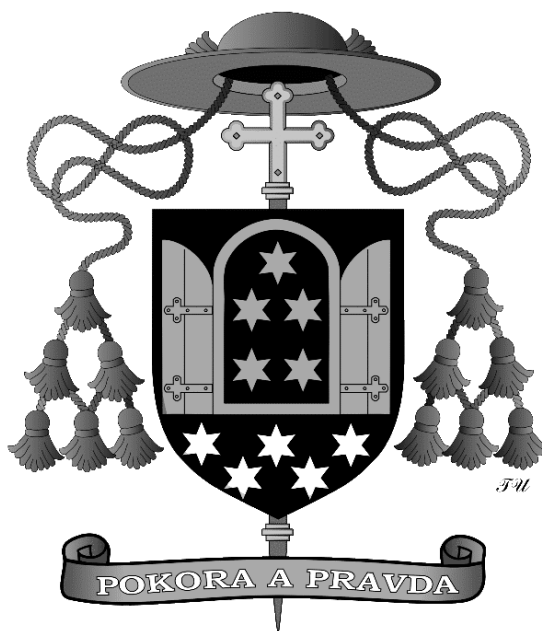
Pronásledování křesťanů ve světě v roce 2013 zesílilo. Vyplývá to ze Světového seznamu pronásledování, který vypočítává 50 zemí, kde je tento problém nejcitelnější. Pronásledováním se rozumí nejen fyzické násilí, ale také nátlak, zákazy a diskriminace motivované náboženskou příslušností. V čele černého seznamu zůstává Severní Korea, jako země, v níž je život pro křesťany vůbec nejnebezpečnější a nejbídnější. Na druhém místě je Somálsko, kde muslimské klany a kmeny otevřeně pronásledují křesťany. Sýrie drží smutný primát v počtu

zavražděných křesťanů. V Africe zesílilo pronásledování v oblasti Sahelu (okraj jižní Sahary – Mali, Niger, Sudan, Etiopie).

V mnoha zemích zesílilo pronásledování podněcované islámským extrémismem. Situace se zhoršila v Iráku, Afgánistánu, Pákistánu, Jemenu a v poslední době také ve Středoafričské republice. Nepřehledná situace je v Číně, kde stát uznává katolickou církev oddělenou od Říma a druhá část je v podzemí. Přesto tam počet křesťanů stoupá, především protestantů, celkově se všech křesťanů odhaduje na více jak 60 milionů. Dochází k novému pronásledování na Srí Lance v důsledku nástupu radikálních buddhistických skupin. Opětně se za rok 2013 odhaduje počet zemřelých obětí na více jak 100 tisíc.

V následné diskuzi vyplynulo, že v Evropě se vyskytují druhé a třetí generace přistěhovalců tzv. „fousatá inteligence technického zaměření“, u níž je patrna radikalizace. Imigraci nahrává naše evropská snížená natalita a krize manželství, zatímco imigranti dodržují tradiční povinnost mužů postarat se o rodinu.

Milan Šulc 10.1.2014

Mons. Václav Malý je titulární biskup marcelliánský a světící biskup pražský

Zamyšlení tříkrálového koledníka

Po několika odchozených hodinách, vyšlapaných stovkách schodů a po oslovení desítek a desítek lidí si říkám, jestli se tříkrálovka musí chodit dům od domu, jestli by nestačilo jako u ostatních dobročinných sbírek pouhé neosobní oslovení přes média a vybrání příspěvků dárců na bankovní účet.

Nevyšlo by to nastejno? V čem je tříkrálová sbírka tak vyjímečná? Proč je tak důležitý osobní kontakt s lidmi? Je to efektivnější? Možná dokonce není, a možná to například Člověk v tísni umí lépe... Možná by se vybralo stejně. Nevím. Tak proč chodit k lidem domů?

Ta otázka se možná vynořila nejednomu z koledníků. Možná na ni odpověď našli sami už dávno, možná jim vrtá hlavou pořád a možná tato otázka vrtá hlavou i všem, kdo se do tříkrálové sbírky aktivně nezapojili, a je to jeden z motivů, proč tak neučinili. Myslím, že odpověď bychom měli hledat v obrazu Krista sloužícího lidem. Pak je odpověď vcelku prostá.

Samotný výtěžek sbírky totiž není jediný cíl této sbírky. Druhým a neméně podstatným je svědectví, které církev (prostřednictvím charity, kterou zřizuje) touto sbírkou chce vydávat a vydává. Má to být svědectví služebné lásky potřebným, svědectví lásky i k těm samotným dárcům, kterým přicházíme přát vše dobré a požehnané v novém roce. Přicházíme k nim, abychom jim svým přáním předali kousek z vánoční radosti, kterou možná vůbec neznají a nikdy nepoznali, nebo se kterou se rozloučili možná už 26.prosince. Jistě by bylo pohodlnější k lidem nechodit a zvolit neosobní cestu, ale tou se výše uvedené předávat nedá. Svědectví nemá být jen pouhým gestem, ale koledníci by k těm lidem měli jít se zájmem o ně samé. Moje zkušenost je taková, že to lidé, a dokonce i ti, co jsou církvi nepříznivě nakloněni, pozitivně přijímají a jsou ochotni se pak otevřít dobrému dílu, kterému sbírka určitě napomáhá.

Služba potřebným jakožto jeden ze základních úkolů, které církev ve světě jménem Krista koná, prostě nemůže nikdy být neosobní. Stejně jako Kristus navštěvoval potřebné, chodil od města k městu, byl s lidmi a mezi lidmi, musí i Boží lid být s lidmi a mezi lidmi a všechno, co koná, musí konat tak, že jde k lidem, i když se to zdá být neefektivní, nerentabilní či nepříjemné, a dokonce i tehdy, když se to nesetkává s pozitivní reakcí a oceněním navštívených. Lidé vždycky nevíтали Krista, ani apoštoly ani kohokoli z našich předchůdců dříve, kdyby ano, dnes bychom tuto sbírku nemuseli konat, protože by byla zbytečná. Proto bychom i realitu občasného odmítnutí měli brát jako něco, co nás nepřekvapí a nepoloží.

Na letošní sbírku mám hezké vzpomínky. A to i přesto, že jsem kvůli nemoci nemohl koledovat se svými dětmi a „musel“ doprovázet děti z azylového domu. Chtěl bych se s vámi touto cestou podělit o radost, kterou jsem s těmito dětmi během víkendu prožil. Děti byly moc hodné, krásně zpívaly a bylo na nich vidět zapálení pro věc. Možná proto, že to pro ně bylo něco nového a nevšedního, bavilo je to a měly radost z bohaté sladké odměny, kterou jim štedří lidé dali za jejich koledování. Je trošku škoda, že děti by chodily rády i mnohem více, ale nenašel se pro ně další dospělý doprovod, protože se letos opět našlo málo odvážných a ochotných dospělých. Jsem přesvědčen, že kdyby to přece jen jednou zkusili, zažili by radost, kterou bych přirovnal k dětské radosti u vánočního stromečku, když se rozbalují dárky. Tu radost by mohli vidět u dětí a viděli by ji u převážné většiny těch navštívených. Zpočátku nedůvěra, co to asi bude, a pak milé překvapení. Tuto zkušenost mám nejen z letošního roku, ale ze všech ročníků, kterých jsem absolvoval v různých částech Havlíčkova Brodu asi deset, takže to není náhoda či štěstí, jak by se dalo namítnout.

Kromě vánoční radosti není koledování chudé ani na úsměvné situace. Považte sami, jestli není legrační, když zvoníte u dveří se třemi malými králi, kteří mají své královské šaty urované od bláta, protože si je cestou několikrát přišlápli a natáhli se v blátě, protože nebyl sníh, a ve dveřích lidi vidí de fakto tři mouřeníny místo jednoho vzadu.

Pokud jste někdy chtěli na vlastní oči vidět některou z biblických událostí, tak při koledování máte šanci. Já jsem například letos potkal chudou vdovu, o které hovoří Markovo evangelium (Mk 12,41-44), když nám v jednom panelovém domě otevřela asi 80 letá babička, která s omluvou vhodila 30 Kč a bylo jí líto, že nemůže dát více, protože už nemá a čeká na důchod. Když jsem se ji snažil přesvědčit, aby si peníze ponechala, nechtěla o tom ani slyšet a bylo vidět, že bychom jí zkazili radost, kterou z daru měla. Byla vděčná až dojatá z naší návštěvy, protože prý žije sama a malí králové a chvilíčka povídání bylo pro ni obdarováním, které ji potěšilo.

Závěrem bych chtěl poděkovat všem organizátorům v našem městě, všem dobrovolníkům z řad dospělých i dětí, děkuji všem farníkům, kteří sbírku podpořili finančně, a těm, kdo ji pomohli svou modlitbou. Děkuji všem lidem z řad veřejnosti, kteří překonali předsudky a otevřeli koledníkům své dveře a všem, kteří finančně přispěli dobré věci.

Naší charitě přeji moudrost ke správnému využití získaných prostředků. Proč moudrost? Protože charita plní nelehkou úlohu v nelehké době. S minimem finančních prostředků provozuje širokou škálu důležitých služeb, kterým se málokdo, nebo dokonce nikdo nevěnuje, a možná také proto tato hektičnost, ve které charita funguje už dlouho, někdy působí a přináší i určité bolesti v podobě stresu a občasných napětí ve vztazích jejich zaměstnanců, o kterých se tu a tam

mezi lidmi hovoří a charitě zazlívá. Moudrost přeji proto, že peníze by byly potřeba jistě všude, ale protože jich je málo, musí se moudře volit, do čeho je dát. Letošní výtěžek prý poputuje na sociálně-aktivizační služby rodin, které mají problém s péčí o děti. Když se nad tím zamyslíte, tak to jsou peníze, které na první pohled v porovnání s jinými službami budou využity “nerentabilně”. Možná by nejeden člověk podrážděně namítl, proč tam?! Na druhý pohled ale právě tato služba skýtá investici a naději na změnu budoucnosti, a proto podle mě určitě stojí za to ji podpořit.

P. Trefil

Přehled koledování

Arcidiecéze olomoucká	22 384 735 Kč
Arcidiecéze pražská	4 558 586 Kč
Diecéze brněnská	19 333 563 Kč
Diecéze českobudějovická	4 513 466 Kč
Diecéze královéhradecká	12 234 006 Kč
Diecéze litoměřická	1 870 840 Kč
Diecéze ostravsko-opavská	13 297 596 Kč
Diecéze plzeňská	3 596 115 Kč
Koleda celkem	81 788 217 Kč
Tříkrálový koncert	1 002 907 Kč
Celkem	82 791 396 Kč

Tříkrálová sbírka 2014 v Havlíčkově Brodě

Začátkem ledna okolo svátku Zjevení Páně proběhla tradiční Tříkrálová sbírka, kterou pořádá Charita. Ve farnosti Havlíčkův Brod bylo vybráno celkem 135.186,- Kč. Kromě města Havlíčkův Brod se do sbírky zapojila také obec Michalovice. Je možné se setkat s informací, že v Havlíčkově Brodě se vybralo celkem 153.981,- Kč. Obě uvedené částky jsou pravdivé. Rozdílnost těchto informací je dána tím, že některé městské části Havlíčkova Brodu nepatří do farnosti Havlíčkův Brod. Např. se jedná o Mírovku, která farností náleží ke Svatému Kříži.

V každém případě se v Havlíčkově Brodě (ať už se jedná o farnost nebo město) vybralo tento rok asi o 20 tisíc víc než loni. Významnou roli v tom sehrálo zapojení více koledníků, zejména z řad farnosti. Ve městě koledovalo celkem 32 skupinek. Kromě toho bylo možné do sbírky přispět do pokladniček připravených v Charitním domově pro matky s dětmi a na sekretariátu Oblastní charity Havlíčkův Brod (OCHHB). **Koledníci ze skautského oddílu Blesk vybrali do pokladniček 22.493,- Kč.**

Velké poděkování patří všem, kteří se s nadšením roznášeli požehnání a sbírali finance do pokladniček. Zvláštní poděkování patří panu Petru Trefilovi, který nám výrazně pomohl s oslovováním vedoucích skupinek. Děkujeme také těm, kdo prosili o dobré počasí, aby nám koledníci nezmrzli, i těm, kdo napekli buchty na poděkování koledníkům.

Finance získané prostřednictvím Tříkrálové sbírky budou použity zejména na zakoupení osobního automobilu pro Šipku - sociálně aktivizační službu pro rodiny s dětmi. To je nejnovější sociální služba OCHHB, která zatím funguje v omezené míře, a to z důvodu komplikované dopravy k potřebným rodinám. Dále výtěžek poslouží k dofinancování dalších služeb OCHHB a na přímou pomoc potřebným. Též bude podpořen jeden z projektů Adopce na dálku, který realizuje Diecézní katolická charita Hradec Králové.

Konečný výsledek Tříkrálové sbírky v OCHHB, jejíž působení spadá do vikariátů Havlíčkův Brod a Humpolec, představuje částka 1.717.276,60 Kč. Z této sumy zůstane na celostátním kontě, kam byly všechny peníze odeslány, 35% a tyto finanční prostředky jsou připravené k okamžité pomoci v případě živelných a humanitárních katastrof. Zbývajících část se vrátí do OCHHB, aby byla použita na výše zmíněný účel.

Oblastní charita Havlíčkův Brod

Srdce diecéze

Od dětských let jsem věděl, že v Hradci Králové sídlí náš biskup. Na biskupa Josefa Doubravu vzpomínal otec, který ho viděl jako žák nižšího gymnázia v Chotěboři za první světové války, když do školy přišel na inspekci. Studenti dostávali otázky podle katechismu a otec si živě vzpomínal, že pan biskup byl mírný, měl střevíce s kovovou přezkou a dovezl jej kočár s párem pěkných koní. Matka jezdila do Hradce Králové pomáhat starší sestře v rodině, takže uměla popsat biskupa Josefa Doubravu, Karla Kašpara i posledního Mořice Píchu. Zavezla nás na začátku války o prázdninách s bratrem do Hradce, abychom poznali jako začínající školáci pěkné město. Právě tehdy se katedrála opravovala a byla dočasně uzavřena, takže jsme šli do kostela P. Marie.

Pak jsem se jako žák druhé obecné setkal s panem biskupem, když nás v kostele v Heřmani zkoušel před biřmováním. Tehdy platilo, že kdo byl u sv. přijímání, může být biřmován bez ohledu na věk. Bylo to na mne asi příliš brzo, takže jsem čekal, že Duch sv. mnou projede po vztažení rukou pana biskupa, ale nic nepřicházelo, ani když jsem již dostal symbolický políček, liturgicky předepsaný.

Později jsem se dozvěděl, že pan biskup Pícha je povahou přísný, výtečný znalec liturgie a práva. Měl k tomu pětiletou studijní průpravu v Římě (tenkrát bylo zvykem, že bohoslovci tam byli po celou dobu a na prázdniny do vlasti nejezdili), po návratu byl kaplanem v německých obcích na Karlovarsku, přišel do Prahy, kde si ho vyhlédl kardinál Skrbenský za ceremonáře a osobního tajemníka. V této funkci doprovázel kardinála na konkláve při volbě Pia X. Stal se v Praze kanovníkem metropolitní kapituly, po převratu zažil arcibiskupa Kordače až do jeho rezignace a nástup biskupa Karla Kašpara z Hradce Králové na konci roku 1931. S tímto budoucím kardinálem si vyměnili působišťe a kanovník Dr. Pícha přišel po něm do Hradce ve funkci biskupa a po 25 let tam působil jako v pořadí 22. diecézní biskup.

Pamatuji jej jako mimořádně vysokého starce, již nahrbeného a hluchého, když přestál německou okupaci a po třech letech svobody mu začala křížová cesta pod komunistickým útlakem. Na začátku padesátých let podepsal slib věrnosti, takže byl vzat režimem na milost za cenu ztráty svobody v rozhodování a praktického uvěznění v rezidenci. S veřejností se mohl setkat jen při pontifikáliích v katedrále, a to bylo dvakrát do roka, na Boží hod velikonoční a vánoční. I jeho pohřeb byl rozpačitý, zvláště pro viditelnou asistenci tajné bezpečnosti. Tenkrát také šly hlasy, zda byl dostatečně solidární s těmi kněžími, kteří byli režimem odsouzeni a zůstávali ve vězení. Biskup Pícha byl považován i v ostatních diecézích za přísnějšího, že např. dal román Kámen a bolest od Karla Schulze na index, zatímco pražská diecéze tak neučinila, nebo

se postavil proti františkánu Janu E. Urbanovi, který zaváděl místo tradičního pozdravení Pochválen buď... nově zkrácený text Chvála Kristu s odpovědí Navěky.

Diecéze má svá zvláštní místa i omilostněné osoby, které přivádějí na pokrač tajemství a božího působení, jež si těžko dovedeme vysvětlit, a přesto nás trvale burcují. Vybavuji si řadu kněží, na něž v době seminární působila Anička Tomanová (narozena roku 1907 v Pastvinách u Letohradu, zemřela ve věku padesáti let, ochrnula od svých čtyř let, ležela jen na lůžku, od roku 1944 byla poznamenána stigmaty i na hlavě). Tato žena rozeznávala boží znamení a pomáhala svým utrpením vyrůst mnoha kněžským povoláním a na sebe vzala jejich lidské svízele. Typem kněžské postavy té doby je rovněž P. Josef Toufar, mučedník z Číhoště.

Třistaleté výročí katedrály přišlo ve velmi těžké době. Nemohl se jej zúčastnit tehdejší právoplatně vysvěcený biskup Karel Otčenášek, jehož svěcení 30.4.1950 v kapli rezidence bylo předmětem trestního odsouzení svědků až na 12 let vězení. V té době byla biskupská rezidence s místnostmi do náměstí vystěhována a obsazena Krajskou galerií. Vše se muselo odbývat podle direktiv krajského církevního tajemníka. (Osobně mám na tu dobu a místo vzpomínky, poněvadž následujícího roku 21. srpna 1965 jsem přijal v katedrále svátost manželství a oddávací místnost matriky byla v domě U Špuláků na rohu uličky se schodištěm Bono publico.) Biskup Karel Otčenášek v těch letech ukončil činnost dělníka v mlékárně v Opočně a bylo mu dovoleno působit ve farní správě v Trmicích u Ústí nad Labem s podmínkou, že neuplatní svou biskupskou hodnost.

Pak uběhlo dalších 25 let v ponuré době přetvářky, násilí, zchytralosti a strachu. Vzepětím byl rok 1968 a konflikt se „spřátelenými“ armádami, kdy Poláci v Hradci Králové projeví své křesťanské smýšlení a byli odvoláni. Potom však nastal ještě hlubší morální úpadek národa, kdy většina využívala dočasných výhod materiálního zlepšení. Ovšem, pronásledování křesťanů v nových rafinovanějších formách nepřestávalo.

Krásné bylo období od 27. ledna 1990, kdy v katedrále sv. Ducha byl uveden do biskupské služby Mons. Karel Otčenášek. Rád jsem do Hradce jezdil na různá diecézní shromáždění. Třeba na zimním stadionu nás bylo kolem deseti tisíc a objekt musel být uzavřen, aby nedošlo k nějaké technické havárii z přetížení. I město Hradec Králové bylo překvapeno, když jsme v něm průvodem procházeli. Historicky největší událostí byla návštěva papeže Jana Pavla II. dne 26. dubna 1997, kdy v dosahu katedrály se shromáždilo asi padesát tisíc lidí. Posléze biskupská rezidence s přilehlými trakty byla upravena a zmodernizována, nedaleko umístěná stará jezuitská kolej přestavěna na Nové Adalbertinum. V městě začaly působit nově založené církevní školy.

Mons. Duka nás několikrát pozval do srdce diecéze a vysvětloval, že je to jakási oplátka za jeho návštěvy u nás ve farnostech. Bylo milé poznat prostory rezidence a Nového Adalbertina a vždy se obohatit z jeho výkladů fundovaně skloubených z hlediska historie a náboženského chápání.

Vyhlášené jubileum 350. výročí založení diecéze naším biskupem Mons. Janem Vokálem je inspirované stěžejními myšlenkami ochrany rodiny a rozšíření kněžských povolání. Rozvrácení rodin je úmyslem toho zlého, když se mu nepodařilo rozvrátit církev. Obdobně těžké bude udržet svět, když nebude apoštolů. Nověna devíti poutí začíná v katedrále, pokračuje do památníku křesťanství na slavníkovské Libici, přechází do vrcholné doby Karla IV. v Litomyšli, pokračuje do Broumova, který od dob Přemysla Otakara I. rehabilituje vzdělanost, další místo Chlumeck u Luže upozorňuje na složitost poměrů po Bílé hoře a utrpení žen, Neratov přibližuje osud německých vysídlených obcí po 2. světové válce, Želiv zůstává po staletí perlou a dovedl se vzchopit vždy s velkou silou, a Koclířov je již 17 let sídlem Fatimy, obrazem mariánské inspirace v pohraniční obci (kolikrát jsem absolvoval trasu ze Svitav do Moravské Třebové, ale nikdy mě nenapadlo, že ta dlouhá německá obec je v litomyšlském vikariátě). Nověna se zakončí 22. listopadu 2014 v katedrále, odkud na Nový rok 2014 vyšla. Kéž bychom při ní přijali výzvu papeže Františka - působit radostně, misijně, se skromností uvnitř i navenek, nikoho nevylučovat, zaměřit se na chudé a ostrčené a to v jednotě univerzální církve.

Milan Šulc 13.1.2014

Baroko na Havlíčkobrodsku

Největší kulturní událostí Havlíčkova Brodu letos bude výstava *Baroko na Havlíčkobrodsku*. Společně ji připravují Galerie výtvarného umění, Muzeum Vysočiny a Státní okresní archiv.

K vidění budou mapy, kroniky, hudebniny, bohoslužebné náčiní, obrazy, sochy, výtvary uměleckých řemesel, cechovní památky, fotografie nejvýznamnějších staveb a další dokumenty. Po dobu výstavy bude veřejnosti zpřístupněn soubor lunetových obrazů v bývalém augustiniánském klášteře, budou se konat přednášky, komentované prohlídky a programy pro školy.

Vyjde bohatě ilustrovaný katalog se studiemi zaměřenými na největší osobnosti Německého Brodu v době baroka – na hudebního virtuosa a skladatele Jana Václava Antonína Stamice, kněze řádu křižovníků, historika a spisovatele Jana Františka Beckovského a německobrodského děkana Jana Křtitele Víta Seidla. Další články se budou věnovat zdejším malířům, řezbářům a cechu zedníků, tesařů a kameníků.

Výstava bude trvat **od 23. května do 8. září 2014** a naplní všechny výstavní prostory muzea i galerie. Na zahájení ve čtvrtek 22. května budou pozváni duchovní správci všech farností, které zapůjčily své vzácné exponáty. Přijďte i Vy, nenechte si tuto mimořádnou událost uniknout.

J. S.

Letní dětský tábor

Zveme všechny děti ve věku 5 - 14 let

na farní dětský tábor do Jeníkova

ve dnech 2. – 9. srpna 2014

Téma: Robinson Crusoe

Přihlášky u Mirky Doležalové

AGAPÉ

občasník havlíčkobrodské farnosti

Vydává: Římskokatolická farnost, Děkanský úřad Havlíčkův Brod,
Rubešovo náměstí 173, 580 01 Havlíčkův Brod
tel. 569 427 707, e-mail: farnosthb@seznam.cz, web: <http://www.farnosthb.cz>

Své příspěvky zasílejte na adresu: agape.hb@email.cz

Jen pro vnitřní potřebu farnosti.